

Dosarul nr. 2ra-1320/19

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: Badan-Melnic Eleonora)
Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : L. Bulgac, A. Danilov, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Stamatii Anatolie,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Stamatii Anatolie
împotriva Curții de Conturi din Republica Moldova privind constatarea faptului,
împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost admis apelul declarat de Curtea de Conturi a Republicii Moldova, casată
hotărârea din 21 septembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și pronunțată
o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 8 august 2017, Stamatii Anatolie s-a adresat în instanța de judecată cu o
cerere împotriva Curții de Conturi a Republicii Moldova, cu concretizările ulterioare,
privind constatarea faptului că prin contractul de prestare a serviciilor nr. 4 din 30
ianuarie 2015 și prin contractul privind achiziționarea serviciilor de valoare mică nr.
3 din 25 februarie 2016 încheiate între Curtea de Conturi și Stamatii Anatolie, s-au
reglementat de fapt raporturi de muncă dintre salariat și angajator; încasarea sumei de
6400 lei pentru concediul de odihnă anual (indemnizației de concediu) neachitat
reclamantului pentru perioada 25 februarie 2015 – 31 decembrie 2016.

În motivarea acțiunii a reiterat că, prin contractul pentru achiziționarea
serviciilor de valoare mică nr. 3 din 25 februarie 2016, încheiat între Curtea de
Conturi a Republicii Moldova și Stamatii Anatolie, ultimul era responsabil de
acordarea serviciilor de îngrijire și menținere a curățeniei teritoriului aferent clădirii
Curții de Conturi conform necesităților beneficiarului, servicii pentru care
beneficiarul achita prestatorului plata în sumă de 3200 lei lunar.

Suma totală a contractului constituie 38.400 lei. Acest contract, numit civil,
reglementa raporturi de muncă dintre salariat și angajator.

Reclamantul a indicat că activând în baza acestui contract, era obligat să
respecte Regulamentul de muncă intern, să se afle la serviciu timp de cel puțin 8 ore
pe zi, fără concediu anual, fără contract individual de muncă, fără respectarea
legislației muncii, ceea ce a permis beneficiarului posibilitatea desfacerii contractului
la expirarea termenului sub pretextul că este contract civil.

Prin hotărârea din 21 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cererea de chemare în judecată depusă de Stamati Anatolie a fost admisă parțial.

S-a calificat drept raporturi juridice de muncă relațiile juridice dintre Stamati Anatolie și Curtea de Conturi a Republicii Moldova, bazate pe contractele de achiziționare a serviciilor de mică valoare nr. 4 din 30 ianuarie 2015 și nr. 3 din 25 februarie 2016.

S-a încasat din contul Curții de Conturi a Republicii Moldova în beneficiul lui Stamati Anatolie suma de 5866,66 lei, în contul concediilor de odihnă anuale neachitate pentru perioada 25 februarie 2015 – 31 decembrie 2016. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond la 25 septembrie 2018, Curtea de Conturi a Republicii Moldova a declarat apel împotriva hotărârii din 21 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost admis cererea de apel declarată de Curtea de Conturi a Republicii Moldova.

S-a casat hotărârea din 21 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru și s-a adoptat o hotărâre nouă prin care s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Stamati Anatolie.

Pentru a decide astfel, instanța a conchis că, Curtea de Conturi în calitate de instituție bugetară, finanțată integral de la bugetul de stat, efectuează salarizarea personalului în baza Legii nr. 48 din 22 martie 2012 privind sistemul de salarizare a funcționarilor publici (în vigoare la data înaintării acțiunii în instanță de judecată și la data încheierii contractelor din speță), ce reglementează modul și condițiile de salarizare a funcționarilor publici specificați în anexa nr. 1 la Legea nr. 158-XVI din 04.07.2008 cu privire funcția publică și statutul funcționarului public și în baza Legii nr.355 din 23.12.2005 cu privire la sistemul de salarizare în sectorul bugetar (în vigoare la data înaintării acțiunii), care reglementează modul, condițiile de salarizare și mărimile salariilor personalului din autoritățile administrației publice, instituțiile și organizațiile finanțate de la bugetul public național.

Instanța de apel a stabilit că, prevederile menționate supra se aplică persoanelor care dețin funcții de demnitate publică precum și persoanelor angajate în bază de contract individual de muncă. Salarizarea personalului din instanțele judecătorești, procuratură și autoritățile administrației publice centrale și locale care nu dețin statut de funcționar public dar efectuează deservirea tehnică și asigură funcționarea instituțiilor susmenționate este specificată în anexa nr.8 la Legea nr.355/2005, în care se prevăd și funcțiile persoanelor care pot fi angajate în aceste instituții și mărirea salariilor de funcție.

Astfel, instanța a constatat că, serviciile prestate de către Stamati Anatolie nu poate fi atribuită la vreuna din funcțiile prevăzute, Curtea de Conturi fiind limitată de numărul și categoria de personal angajat, ca urmare, fiind în imposibilitate de a încadra personal care să fie atribuit unor altor categorii decât celor aprobate.

La 15 mai 2019, Stamati Anatolie a declarat recurs împotriva deciziei din 28 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea

deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii din 21 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

Drept temei de declarare a recursului recurentul a indicat prevederilor art.432 alin. (2) lit. a) și c) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanței de apel, fiind adoptată cu interpretarea eronată a circumstanțelor de drept și de fapt, concluziile fiind superficiale.

Curtea de Apel a favorizat nejustificat apelul Curții de Conturi, motivându-și concluzia prin actele de predare-primire a serviciilor prestate, care au servit temei pentru achitarea salariatului, însă a ignorat faptul că Stamatii Anatolie era obligat să muncească în mod obligatoriu cel puțin 8 ore pe zi, respectând astfel regimul de munca. Recurentul consideră că s-a aflat în raporturi de muncă cu Curtea de Conturi.

La examinarea apelului, instanța a ignorat prevederile art.2 alin. (3) din Codul muncii și a pronunțat o decizie neîntemeiată, neelucidând esența contractelor încheiate cu scopul măririi statelor de lucru în Curtea de Conturi, contrar prevederilor legale sub formă de achiziționare și prestare a serviciilor de valoare mică.

Astfel, recurentul consideră că decizia instanței de apel relevă o insuficiență analiză a probatoriului în cauză ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 28 februarie 2019.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit scrisorii de ieșire, instanța de apel a expediat participanților la proces, copia deciziei motivate la 8 aprilie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei, la materialele cauzei lipsesc.

Cererea de recurs a fost declarată la 15 mai 2019, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Stamati Anatolie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Stamati Anatolie.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari